

МОРЕ

Вперше вона тонула у три роки. Вона про це не пам'ятала, але батько розказував про той випадок, і з тієї поїздки на море залишилася світлинка. Там вона, Емілія, у дитячому кумедному купальнику висить у тата на шиї і сміється в об'єктив камери. Фотографію робила її мама. Це було за півроку до її смерті. Вона тоді, на пляжі, мабуть, теж була в купальнику, та Емілія запам'ятала її іншою – у червоному платті в білі квітки, із заплетеним у вузол волоссям. Цей знімок був зроблений на корпоративній вечірці супермаркету, у якому працювала жінка – за півтора року до поїздки на море. І за два роки до її похоронів.

Коли дівчинка підросла, то відчайдушно шукала інші світлини матері, але безрезультатно. Батько говорив, що вона не любила позувати на камеру. Емілія пам'ятала деталі тієї фотокартки – скромне плаття, куплене на розпродажі, на шиї – маленький хрестик із золота, у якому жінку й поховали. Він не врятував її від прямого пострілу в обличчя. Довелося замовляти закриту труну. Три тисячі сорок вісім гривень п'ятдесят копійок – стільки було в касі на той момент, і такою виявилася ціна її життя.

В п'ять років Емілія знову ледь не втонула. На цей раз у ванні, і смерть підкралася до неї так близько, що дівчинка побачила, неначе уві сні, ангела, що простягав їй руку. Ангел був у червоному платті та курил самокрутку.

Звісно, вона тоді уявлення не мала, що таке самокрутка, але зараз, доїжджаючи до Ленборка, вона згадала про той випадок. І тоді вперше задумалася, чи її матір колись курила траву.

Опісля було ще три прецеденти, пов'язані із водою. І кожен похід в душ відтоді був наповнений страхом не повернутися назад.

Людей у потязі було мало – не сезон. Усі з'їдуться сюди місяцем пізніше. Ті, що вже давно, певно, забули про те, що сталося в тридцяти кі-

лометрах звідси – у невеличкому курортному містечку. Прошло вже п'ять років. Емілія дізналась про той випадок з газети, у якій зараз працює.

Станція. Три автобуси, і найбільший з них довів її до Веби за сім злотих. Сорок хвилин, автовокзал, пара сотень метрів до порту, і вона вдихнула протухлий запах риби, застоюної води і очікувань місцевих підприємців зрубати касу з приїжджих іноземців. Емілія йшла вздовж каналу, і всередині все стискалося. До моря лишалося зовсім трохи, вона вже чула його подих.

Сьома ранку, нікого поруч, від вітру хотілося скрутитися в калачик і опинитися в ліжку вдома. Та додому було більше доби дороги, а тут вона й місця для ночівлі ще не знайшла.

Море було приголомшливе. Всеосяжне, спокійне у своїй метушні. Емілія зачаровано застигла. Їй раптом здалося, що це таки ідеальна смерть – втонути отак, полоскотати наостанок легені солоною водою. Втім, психосоматика грала своє – її тіло скрутило від страху, вона відвернулася і сіла на пісок, аби цілих десять хвилин нерухомо провести із заплющеними очима.

Озирнулася і помітила, що не сама. Неподалік сидів чоловік і виглядав щось попереду, наче чекав на корабель.

– Ні, ні, ні, тільки не це, – забурмотіла вона, коли чоловік підвівся і пішов у її сторону.

Незнайомець сів поруч і закурив.

– Хочете сигарету? – запитав він польською.

– Дякую, я маю.

Дівчина витягла із рюкзака пачку і теж закурила.

– Знаєте, не треба боятися моря.

– Я й не боюсь.

– Боїтесь.

Емілія роздратовано сіпнула і підвелася на ноги.

– Не ображайтесь, поговоріть зі мною. Рідко кого тут можна зустріти в цей час. До сезону ще довго, Балтійське море зовсім холодне.

– Я не купатися приїхала.

– Я знаю.

На тому розмова була закінчена. Чоловік і далі спостерігав за морем, а Емілія втупила погляд у пісок. Усе, про що вона могла зараз думати, це про квиток на потяг завтра зранку назад до Кракова, де вона проведе наступний тиждень у друзів. А потім повернення. Потім – робота.

– Ви знали, що п'ять років тому тут втопився одинадцятирічний хлопчик, який приїхав із дідусям на відпочинок? – спитала вона.

- Так.
- Це було самогубство.
- Знаю.
- Не думала, що про це хоч хтось ще пам'ятає.
- Не треба боятися моря.

Знову мовчанка, і чайки вдосталь змогли накричатися. Хвилі все накидалися на берег, знов і знов, немов хотіли добратися до дівчини, дарма, що та сиділа далеко.

- Скажіть, ким ви працюєте? – запитав чоловік.
- Я журналіст.
- Ви пишете про це місце?
- Так, – збрехала Емілія.
- Усі ми вже стали частиною чийогось репортажу. Хочете, я розповім щось про вас?

Вона завагалася. Їй раптом здалося, що цьому причепі усе відомо про її життя.

– Ви боїтеся не моря насправді. Ви боїтеся того, що воно глибоке. Тому й професія у вас така. Ви ніби корабель, який пливе собі по поверхні, дивиться на горизонт і думає, що все бачить і все розуміє, ігноруючи, що під ним незвідана безодня.

Емілії набігли сльози на очі.

– Знаєте що? Та пішли ви! Хто ви такий, аби говорити щось про мене? Судячи з вигляду, ви вза-

галі безробітний, і хтозна, скільки ще так протягнете. Тому свої думки тримайте при собі!

Вона різко підвелася і поспішила назустріч морю. Вода лизала кросівки. Емілія стояла непорушно, спостерігаючи, як хвилі все підступають і відступають. У цей момент вона відчувала себе дуже самотньою. Хоча насправді то просто подув холодний вітер. Емілія закурила, а коли озирнулася, то незнайомця вже не було.

Нашвидкуруч роззулася, стягнула джинси. Ступила крок вперед, і крижана вода обійняла ноги, мов дуже сумувала за нею. Емілії раптом захотілося пірнути, знову відчути цей стан, коли легені наповнює вода, побачити матір у червоному платі, яка курить самокрутку...

Але вона стримала себе і пішла в центр містечка, аби поснідати. Усю дорогу думала про того малого, який втопився тут п'ять років тому. Їй не було відомо про нього абсолютного нічого, навіть його імені.

Звідки їй було знати, що в Балтійському морі й досі плаває його хустинка, на якій майже стерлося ім'я – Куба.